

Arrest

nr. 130 299 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbekende nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 juni 2002 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten, onder de naam G. S.

Op 1 juli 2002 werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde bij beslissing van 18 juli 2002 de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Verzoeker diende op 8 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten, onder de naam S. N.

Op 23 augustus 2011 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Op 3 juni 2012 werd verzoeker gerepatriëerd naar Kosovo.

Verzoeker werd op 27 september 2012 door de Kosovaarse autoriteiten gerepatriëerd naar België. Hij diende op 29 oktober 2012 een derde asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde bij beslissing van 26 november 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 5 december 2012 werd hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 18 februari 2013 een vierde asielaanvraag in.

Bij beslissing van 21 februari 2013 werd de inoverwegingname van de asielaanvraag geweigerd.

Op 30 maart 2013 werd hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, onder een bijlage 13*sexies*.

Op 30 april 2013 werd nogmaals een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 mei 2013 werd andermaal het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13*septies*. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd door de Raad verworpen bij arrest van 9 juli 2013 met nummer 106 551.

Op 18 juli 2013 werd verzoeker door de politie van Turnhout op heterdaad betrapt voor woninginbraak.

Verzoeker werd op 18 juli 2013 wederom bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Op 5 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 3° *juncto* artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Verzoeker beschikt thans niet over de krachtens artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Bijgevolg is verzoekers verblijf onwettig. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van verzoeker met betrekking tot de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier

waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker beperkt zich tot het betoog dat hij staatloos is en met diverse landen banden heeft. Hij betoogt dat verweerder de bestreden beslissing nooit kan uitvoeren. Voorts voert verzoeker aan dat ongeacht naar welk land hij gerepatriëerd zou worden of zou terugkeren, hij er in een niet-reguliere situatie zou verkeren zonder woonst en sociale bijstand, zoals hij thans in België krijgt.

Daargelaten de vraag naar diens nationaliteit, toont verzoeker niet aan dat de loutere uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. De beslissing legt verzoeker immers op het grondgebied te verlaten, net als het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. *In casu* houdt de bestreden beslissing geen gedwongen uitvoering in. Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker in zijn asielprocedures bleef vasthouden aan de Kosovaarse nationaliteit, en dat hij nooit enige vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het kader van deze asielprocedures heeft kunnen aannemelijk maken. Verzoeker stelde in zijn derde asielaanvraag immers expliciet geen problemen te ondervinden in Macedonië, Kosovo, Montenegro en Servië. In huidig verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij in de onmogelijkheid verkeert om in om het even welk ander land regulier te verblijven, maar hiermee toont hij geen gegronde vrees aan te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De stelling dat verzoeker geen recht zal hebben op sociale bijstand of toegang tot arbeidsmarkt, zoals hij in diens verzoekschrift aanvoert, doet hieraan geen afbreuk.

Het gegeven dat verzoeker een procedure heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg teneinde als staatloze te worden erkend, betekent geenszins dat verzoeker ook effectief staatloze is. Daarenboven heeft de eventuele staatloosheid op zich niet tot gevolg dat hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zal worden onderworpen.

In casu brengt verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer welke zijn beweringen hieromtrent kunnen staven. Er wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker zich verder nog beroept op een schending van artikel 11.5 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de Raad gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27 februari 2012).

Verzoeker toont niet aan dat artikel 11.5 van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van deze bepaling van deze richtlijn kan beroepen. Bovendien kan niet worden ingezien hoe verzoekers betoog afbreuk zo kunnen doen aan de hierboven

vermelde bespreking waarbij de Raad tot de vaststelling komt dat hij geen belang heeft bij huidig beroep.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU